

**Consell
per la República
Catalana**

PREPAREM-NOS

[VERSIÓ PRELIMINAR]

EL 2017 VAM VOTAR,
VAM GUANYAR,
I VAM PROCLAMAR LA
INDEPENDÈNCIA
DE CATALUNYA

ARA CAL **DISPUTAR EL**
PODER, PER A VIURE EN
DEMOCRÀCIA A LA
REPÚBLICA CATALANA.

PREÀMBUL

Durant els darrers tres anys i fruit de la forta convulsió viscuda després del referèndum del primer d'octubre del 2017, el combat per la independència de Catalunya no ha trobat un rumb clar i l'independentisme ha actuat sempre a reacció de l'Estat.

El moviment no ha aconseguit tornar a ser innovador i pro-positiu com ho era fins al 2017. Això respon, en part i de manera natural, al fet que des dels anys 90 i fins al 2017 l'independentisme es centrava en el contingut de la proposta (el “què”) i no en el procediment (el “com” fer-la), atès que es donava per descomptat que el terreny en què es disputaria la iniciativa d'independència era netament democràtic. Però al 2017 vàrem comprovar que Espanya renunciava a la democràcia com a terreny de joc. Per això aquest “com es fa” ha passat a ser la gran pregunta i la doctrina pendent de construir i difondre. En el debat social que faciliten les xarxes i les eines de comunicació han sorgit veus diverses que han plantejat qüestions pendents per resoldre, han expressat crítiques, idees i propostes pel nou escenari post-2017, però la construcció del consens sobre aquest “com” és encara una tasca pendent.

Partint d'aquesta constatació, aquest text proposa a la ciutadania de Catalunya una estratègia per a disputar el poder de l'Estat espanyol a Catalunya i implantar així la República independent, aprovada per la població en el referèndum el primer d'Octubre del 2017 i votada pel Parlament el 27 del mateix més.

Volem que les planes que segueixen facin avançar la discussió d'idees per concretar les estratègies i construir les eines per encarar la propera etapa.

1 EL PROCÉS D'INDEPENDÈNCIA DE CATALUNYA S'HA ANAT CONSOLIDANT PER ETAPES

No hem arribat on som a partir del no res. La sentència del Tribunal Constitucional espanyol contra l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, l'any 2010, va obrir pas a l'actual procés d'independència. Catalunya avui ja no és el país que era aleshores i això ha estat possible pel fracàs de la via federal i, en conseqüència, per una presa de consciència ben fonamentada sobre els problemes reals que per al país significa la dependència d'Espanya. Una majoria dels ciutadans de Catalunya han anat assumint el fet que viuen pitjor per culpa de la discriminació que patim com a nació minoritària en tots els terrenys. El catalanisme ha entès que només li quedava el camí de la independència per permetre el desenvolupament econòmic, polític, social, cultural i lingüístic del país. I en aquesta dinàmica l'independentisme ha sabut créixer i consolidar-se reclamant cada cop objectius més ambiciosos.

PRIMERA ETAPA 2010-2014: LA INDEPENDÈNCIA ÉS LA CLAU PER SOLUCIONAR ELS PROBLEMES DEL PAÍS

La mateixa manifestació de protesta per la sentència contra l'estatut del Tribunal Constitucional, el 10-J del 2010 al Passeig de Gràcia, va indicar el camí al país.

Els ciutadans van reclamar la independència i, després de la manifestació de l'11 de setembre de 2012, havien forçat els partits polítics a adoptar la reclamació, canviant per sempre el panorama polític i electoral del país.

Grans esdeveniments com la Via Catalana, una mobilització excepcional poble a poble i barri a barri, conjuntament amb una producció intel·lectual de gran envergadura van fixar en la consciència de molts ciutadans el missatge que només amb la independència podran ser resolts en democràcia, i a favor de les més àmplies majories socials, els enormes problemes que té el país.

SEGONA ETAPA 2014-2017: ELS CATALANS DECIDIM EN LES URNES, PERQUÈ TENIM EL DRET A FER-HO

La convocatòria de la Consulta sobre el futur polític de Catalunya, celebrada el 9 de novembre de 2014, va obrir pas a una nova etapa, marcada per la decisió de l'independentisme de respondre a l'immobilisme de l'Estat espanyol des de l'exercici de la democràcia i la desobediència civil.

La victòria de Junts pel Sí i la CUP en les eleccions al Parlament de Catalunya de 2015 va portar per primer vegada una majoria política independentista al Parlament de Catalunya i va obrir un cicle de victòries electorals que s'ha confirmat des d'aleshores en totes les eleccions posteriors.

El moment clau i la culminació d'aquesta etapa és el Referèndum d'Autodeterminació convocat de manera oficial pel Parlament i el Govern de Catalunya i celebrat el Primer d'Octubre de 2017. En aquest referèndum el vot per la independència va ser rotund, amb un 90,18 per cent dels vots a favor, amb una participació del 43% del cens.

La violència exercida per l'Estat espanyol per a impedir el desenvolupament normal del referèndum i el boicot a la participació per part de l'unionisme van inaugurar una nova etapa, basada en la negació de la democràcia i el recurs a l'autoritarisme com a única resposta a les demandes de la ciutadania de Catalunya.

Les dades, però, són molt rotundes. Fins i tot comptant amb el robatori d'urnes per la policia i amb els problemes derivats de tota la violència desfermada pels cossos policials espanyols, el referèndum d'autodeterminació de Catalunya va registrar un tant per cent del cens a favor de la independència (38%) que és superior del que s'ha donat en molts altres referèndums, els resultats dels quals s'han acceptat amb totes les conseqüències, com va ser el cas de l'entrada de l'Estat espanyol a l'OTAN (31% del cens hi va votar a favor), el de la Constitució Europea també a l'Estat espanyol (31,8%), el de l'Estatut d'Autonomia de 2006 (35,8%) o el del Brèxit al Regne Unit (que es va decidir amb el vot a favor del 37,4% del cens).

TERCERA ETAPA 2017-2020: LA RESISTÈNCIA A LA VIOLÈNCIA ESPANYOLA I A LA REPRESSIÓ PORTA EL RÈGIM A LA CRISI I EROSIONA GREUMENT LA SEVA CREDIBILITAT INTERNACIONAL

El 20 de setembre de 2017 el govern espanyol va dirigir una reacció judicial i institucional violenta contra el procés democràtic català que es confirmaria amb els empresonaments de Jordi Cuixart i Jordi Sànchez i, després la Proclamació de la Independència de Catalunya, amb l'aplicació de l'article 155 i l'empresonament de la presidenta del Parlament, Carme Forcadell, del vicepresident Oriol Junqueras i de la resta de membres del govern que no havien anat a l'exili.

La decisió de preservar el govern legítim, amb la marxa a l'exili del president Carles Puigdemont i diversos consellers i conselleres, i l'exili també d'algunes líders polítiques, va significar un canvi històric ja que per primer vegada d'ençà la restauració autonòmica una part important de la classe política catalana assumia que, un cop proclamada la independència, ja no era possible acceptar el dret de l'Estat espanyol a decidir sobre el seu cas. La decisió posava de relleu davant el món la injustícia regnant a l'Estat espanyol.

Les victòries judicials d'una banda a Bèlgica i Alemanya i de l'altra a la Cort Europea de Justícia, han erosionat seriosament la reputació democràtica de l'Estat espanyol a l'exterior, mentre que a l'interior la defensa dels presos polítics i la campanya contra la repressió mobilitzava la població d'una manera extraordinària.

Des de la munió d'actes locals a favor dels presos fins les multitudinàries mobilitzacions com les Marxes per la Llibertat o la resposta a la sentència judicial que condemnava els dirigents polítics catalans a més de cent anys de presó, la lluita contra la repressió ha galvanitzat els sentiments de la ciutadania, ha eixamplat l'independentisme i ha servit per enfortir la voluntat de viure en un país lliure i democràtic.

QUARTA ETAPA 2021.

L'INDEPENDENTISME HA DE PREPARAR-SE PER DISPUTAR EL PODER A UN ESTAT ESPANYOL DESPRESTIGIAT A L'EXTERIOR, DESBALLESTAT A L'INTERIOR I QUE HA RENUNCIAT A RESOLDRE DEMOCRÀTICAMENT EL PROBLEMA CATALÀ.

Les etapes anteriors tenen sentit i hauran estat de gran utilitat si abordem aquesta quarta etapa, que s'ha de caracteritzar per la disputa democràtica del poder a l'Estat espanyol en els termes en què aquesta disputa resulta factible, assumible i determinant en la consecució de la República catalana. Eludir aquesta etapa sota el pretext del dolor i la repressió que l'Estat ha fet caure damunt nostre, en forma de sentències duríssimes i de persecució constant i asfixiant a una minoria nacional, és convertir en estèrils tots els esforços, tots els sacrificis i totes les victòries –referèndum, eleccions, estratègia europea-- que ens han portat fins aquí just en el punt precís en què el moviment independentista ha d'encarar el rumb determinant.

La preparació d'aquesta etapa ha de partir dels aprenentatges de les etapes anteriors i del millor coneixement del terreny en què opera el conflicte amb l'Estat espanyol. Un Estat que ha anat deteriorant la seva reputació internacional i ha anat acumulant crisis internes de difícil resolució: una cúpula judicial en mans de l'extremisme nacionalista espanyol; un exèrcit que ha estat farcit d'alts comandaments amb vocació colpista i feixista; unes elits econòmiques que han anat buidant la riquesa de les regions espanyoles en favor de la capital del regne, en la millor de les tradicions absolutistes; i una monarquia decadent, partidista i corrupta, que ha estat incapaç de trencar el cordó umbilical que l'uneix irreversiblement amb la dictadura del general Franco.

Aquesta quarta etapa ha d'abordar des d'aspectes estrictament organitzatius i logístics fins a aspectes de política internacional i diplomàcia, passant naturalment pels que afecten les institucions encara autonòmiques i que han de constituir-se, en aquesta fase, en institucions provisionals de la república.

D'altra banda, en aquests darrers tres anys l'independentisme s'ha debatut entre dues necessitats contradictòries, de difícil conciliació. D'una banda hi ha una creixent i lògica necessitat de conèixer els detalls de tota l'estratègia cap a la independència; aquesta necessitat és deguda en part a la crisi de credibilitat conseqüència de l'acció dels diferents actors polítics i socials a partir de l'octubre de 2017, i de l'altra al desig de sumar-se i treballar activament en algun tram d'aquesta estratègia. Alhora, la demanda de saber «com ho penseu fer» i que es donin detalls de les estratègies topa amb una altra necessitat igualment lògica, que és la de la discreció i prudència amb què ha de comptar determinada acció política, singularment aquella d'especial transcendència.

És difícil que, en les actuals circumstàncies, una estratègia els detalls de la qual hagin estat difosos tingui l'èxit que se n'espera; de fet, és impossible assolir determinats objectius en aspectes crítics del procés d'independència si se'n van desvetllant detalls que proporcionen avantatges gratuïts als qui tenen per objectiu justament el contrari que el nostre.

Trobar l'equilibri entre aquestes dues necessitats sense haver de demanar cap acte de fe, i alhora sense posar en risc aspectes decisius en l'èxit de l'estratègia, és un repte gens menyspreable al qual tots els actors hem de donar resposta. No és res que no hàgim fet abans, perquè altrament el referèndum de l'1 d'octubre no hauria estat possible; la confiança que hi hauria les urnes, les paperetes i el cens en col·legis electorals formals es va generar sense necessitat d'explicar d'on venien les urnes i qui tenia les paperetes.

VERSIO PRELIMINAR

2 L'1-O I EL 27-O CANVIEN LA HISTÒRIA DEL PAÍS I MARQUEN L'INICI DEL PROCÉS FORMAL D'INDEPENDÈNCIA

El referèndum del primer d'octubre de 2017 és l'inici formal del procés de constitució de Catalunya com a república independent. La seva organització, la seva participació, el seu resultat, i també la resposta de l'Estat i, fins i tot, el silenci de la Unió Europea davant la brutalitat policial en la repressió del dret a la participació, n'han fet el principal element de legitimitat sobre el qual hem de prendre les decisions polítiques necessàries que, al final del procés, culminin amb el reconeixement internacional de la República catalana.

El referèndum vinculava el Parlament de Catalunya a la proclamació de la independència, i autoritzava el govern del país a desplegar-ne els efectes i a establir amb el Govern espanyol un procés de negociació per transitar amistosament al nou status quo. Que la ferocitat policial i repressiva de l'Estat posés en perill el referèndum, dissolgués el Parlament i destituís tot el Govern de la Generalitat, i per tant trenqués tots els ponts per a una resolució negociada del conflicte, no només no n'erosiona la legitimitat sinó que la reforça.

El referèndum del primer d'octubre és el punt fundacional del procés d'independència, no tan sols per l'acte d'autoafirmació que representa sinó també perquè en aquests anys no ens hem cansat d'acumular evidències que confirmen que l'alternativa només és repressió, regressió, decadència i vulneració de drets individuals i col·lectius. És cert que la majoria de l'unionisme considera que el referèndum no és vàlid, no és legítim o, fins i tot, que és un acte delictiu o criminal. De fet, el poder judicial espanyol, conjuntament amb el cap d'Estat i el mateix govern de l'Estat, ho manté amb tanta vehemència que ha condemnat a presó, excloent els exiliats, als responsables polítics de la seva organització.

Quan el Govern de la Generalitat va decidir convocar el referèndum era previsible que l'unionisme el deslegitimaria, almenys, en base els arguments següents: que el cens electoral no seria vàlid per no haver estat cedit per l'Estat, que no hi participaven els contraris a la independència i que no hi havia una autoritat electoral independent perquè no s'utilitzaria la Junta Electoral Central. Ho sabíem abans de l'1 d'octubre i ho sabíem abans de la declaració d'independència del 27 d'octubre. També prevèiem que l'Estat faria l'impossible perquè el referèndum no se celebrés o que tingués greus problemes per celebrar-se. I tanmateix, Govern, Parlament i ciutadania vam decidir tirar endavant el plebiscit amb el convenciment que es tractava d'un acte legítim, d'una lícita expressió de protecció a una nació que, com a tal, té dret a l'autodeterminació.

Avui ens hi refermem i considerem que el boicot per part de l'Estat i de l'unionisme no pot tenir més poder i més legitimitat que les més de 2,2 milions de persones que aquell dia van dipositar el seu vot a les urnes.

PASSATS TRES ANYS DEL REFERÈNDUM DE L'1 D'OCTUBRE NO HI HA ELEMENTS DIFERENTS DELS QUE JA HI HAVIA L'ENDEMÀ I QUE AVUI JUSTIFIQUIN UNA REVISIÓ DEL SEU VALOR

La presó i l'exili, l'onada repressiva i les seves conseqüències sobre les institucions catalanes - que en gran part ja es van posar sobre la taula abans de la declaració d'independència del dia 27 d'octubre - no minven la legitimitat del referèndum sinó que la confirmen. I, en tot cas, la dura repressió mai no alterarà els resultats del plebiscit, resultats que van avalar, aleshores, que el parlament arribés fins a la declaració de independència. És sobre aquelles dades, i les condicions en què es va celebrar el referèndum, que sostenim avui la validesa política del seu resultat.

El referèndum de l'1 d'octubre és una fita mai assolida abans. Una fita que ja hem franquejat. És natural que l'unionisme vulgui buidar-la de valor; s'hi refereix sempre en termes negatius i despectius perquè vol diluir la importància de la nostra victòria sobre un estat que es creia totpoderós i, al mateix temps, afeblir les raons que ens incentiven a continuar lluitant per esdevenir plenament independents.

Però l'independentisme no pot caure en el parany de devaluar el referèndum de l'1 d'octubre. Restar-li valor polític i simbòlic debilita la causa de la independència, perquè desincentiva que emprenguem de nou la mobilització que el va fer possible, i que és necessària per fer realitat la República Catalana.

Un altre referèndum com el de l'1 d'octubre no es una nova fita que ens calgui superar. Ja ho hem fet. En canvi sí que en té contemplar, com a alternativa a l'1 d'octubre, la celebració d'un referèndum d'autodeterminació que sigui acordat amb l'Estat espanyol. Només un referèndum acordat podria substituir el mandat polític del referèndum de l'1 d'octubre per continuar el procés d'independència, per bé que mai no podrà substituir-ne el valor polític i simbòlic d'aquell triomf democràtic sobre l'Estat espanyol.

Les garanties que l'unionisme troba a faltar al referèndum l'1 d'octubre són, totes i sempre, responsabilitat de la coerció o repressió de l'Estat.

No podem acreditar el dret de veto d'una minoria a Catalunya que és contrària al referèndum, especialment perquè la celebració del referèndum és en si mateixa una garantia d'expressió als contraris a la independència, mentre que la no celebració és directament una privació del dret d'expressió per als qui en són favorables. I en tot cas, la discussió sobre les garanties i la validesa dels resultats del referèndum només té sentit si és en el marc de l'acceptació del principi que Catalunya té dret a l'autodeterminació. Mentre Espanya no respecti aquest dret, que d'altra banda reconeix des de 1977, l'interès per discutir sobre les garanties i els resultats no té cap altre propòsit que el de negar el dret de fons.

En aquest marc és lògic que repassem les preguntes a l'entorn del referèndum de l'1 d'octubre que ens vam formular aleshores:

UN REFERÈNDUM NO ACORDAT AMB L'ESTAT TÉ VALIDESA I LEGITIMITAT?

Sens dubte. Sobretot si abans hem acreditat la nostra reiterada voluntat d'acordar-ne un que ens permetés modificar l'estatu quo de Catalunya dins d'Espanya. Tots els intents sempre han sigut obstinadament rebutjats per l'Estat espanyol.

D'altra banda, ningú no pot defugir l'enorme dificultat d'organitzar un referèndum contra una invasiva i feroç determinació de l'Estat.

Per això, fem de l'1 d'octubre una acte de legitimació, perquè una gran part de la societat catalana des del seu President al ciutadà més anònim, varen organitzar-se enmig d'un parament policial agressiu, per fer arribar les urnes als seus llocs habituals, defensar-les amb el seu cos dels brutals atacs de cossos repressius, posar en marxa un cens informàtic universal, una organització cívica exemplar i uns resultats escrutats amb total transparència. Sí. És una dificultat certa, però no és una dificultat insalvable, com va quedar demostrat el dia 1 d'octubre.

El Consell per la República entén que, després de l'1-O, un nou referèndum només té sentit en cas que estigui acordat amb l'Estat i que hi hagi les garanties que aquest en respectarà el resultat. A més, entén que aquestes garanties requereixen la implicació, en algun sentit o altre, de tercers actors independents i, per tant, procedents de l'exterior.

ELS INDEPENDENTISTES SOM PROU PER CONSTITUIR-NOS EN REPÚBLICA INDEPENDENT?

Sí. Ja s'ha dit abans que el fet que una part de l'unionisme hi fes boicot actiu no justifica que li atorguem la potestat de bloqueig. D'altra banda, el boicot no va ser suficient com per impedir unes xifres de participació i un resultat rotunds. La independència de Catalunya va ser aprovada pel 90,18% dels vots (2.221.585 vots vàlids, dels quals 2.044.038 a favor del «sí» / «oc»), amb una participació total del 43% del cens català (5.313.564 persones). Això significa que el 38,5% de tot el cens català va votar a favor de la independència de Catalunya. És una xifra molt important, ja hem vist que superior als resultats que han validat altres referèndums esdevinguts en contextos democràtics que ningú a la comunitat internacional no discuteix.

Quan valorem els resultats del referèndum sovint sorgeix una confusió que no podem donar per bona, perquè és la conseqüència d'una manipulació: interpretar tota l'abstenció com a contrària a la independència. És probable que majoritàriament ho fos, però és també altament probable que no fóra suficient, ni de bon tros, per alterar el resultat del referèndum a favor de la independència. Hi ha una abstenció crònica i estructural que s'ha de descomptar de tot càlcul honest. Per dir-ho més clar: mai en cap elecció ni consulta hi participa, ni de bon tros, el 100% del cens. Si agafem com a referència les eleccions al Parlament de Catalunya del 21 de desembre del 2017, en un clima sense precedents d'altíssima incentivació i mobilització del vot per part de l'unionisme polític i mediàtic, a més d'una intimidació del vot independentista enmig d'una onada repressiva també sense precedents, l'abstenció va ser del 20,91%.

Convinguem doncs que l'abstenció estructural de Catalunya se situa a l'entorn d'aquesta xifra.

Per tant, si considerem, que la participació que va faltar al referèndum és majoritàriament unionista, i que en el cas de mobilització màxima ens situaríem a l'entorn del 79% en total, l'única manera que tindria el vot contrari a la independència de guanyar el referèndum seria que tot aquest votant deixés d'abstenir-se i votés «no». És a dir, que els 1.931.218 vots més que es comptabilitzarien, tots fossin pel «no». El resultat seria d'una participació de 4.197.716 persones i un rebuig a la independència de Catalunya pel 50,24% dels vots (2.108.765 «no» contra 2.044.038 «sí». Els vots en blanc es mantindrien també inalterables)

Però només que dels 1.931.218 vots més n'hi hagués tan sols 55.000 que votessin «sí», el referèndum ja el guanyarien els favorables a la independència. Dit d'una altra manera: només que el 2,85% de l'abstenció de l'1 d'octubre hagués votat afirmativament, i amb una participació similar a la de les eleccions del 21 de desembre de 2017, el referèndum també l'hauria guanyat el sí a la independència.

En aquest escenari, seria discutible la legitimitat el resultat d'un referèndum amb una participació del 79%? Segur que no. Aleshores la discussió seria una altra: és suficient tenir una mica més del 50% per declarar la independència? La resposta no pot ser cap altra que sí. En tots els referèndums del món, excepte quan es pacten explícitament altres requeriments, la regla d'or és que la majoria decideix.

A Catalunya hi ha una majoria suficient per defensar la independència. A aquesta majoria no li manca legitimitat. Ni li falten vots per ser majoritària. Desitgem que aquesta majoria es reforci, que siguem molts més, i que la diferència entre els partidaris i contraris de la independència sigui encara més gran. Però la condició necessària i suficient per la independència l'atorga ser més del 50%. Com també caldria acceptar-ho si hi hagués una majoria idèntica a favor de l'actual statu quo amb Espanya.

La proclamació d'independència aprovada pel Parlament de Catalunya el dia 27 d'octubre prové d'aquesta legitimitat, i hi incorpora la del Parlament. És un acte parlamentari que es deriva del referèndum, i és una peça legal d'indiscutible valor. Només una revocació del mateix Parlament pot deixar-la sense efecte, però això no ha passat. I és sobre aquesta declaració vàlida i no esmenada del Parlament de Catalunya que hem de continuar el camí que culmini amb el reconeixement internacional. Quan un Parlament fa seus els resultats d'un referèndum, li està donant el valor polític màxim. Els problemes i les coercions posteriors poden ajornar-ne o impedir-ne temporalment els efectes, però no poden deslegitimar-ne el valor parlamentari. La declaració d'independència, mai derogada ni mai esmenada, és el document fundacional de la República Catalana.

3 LLIÇONS POLÍTIQUES

DE L'OCTUBRE DEL 2017

LA REPRESSIÓ ÉS L'ÚNICA RESPOSTA DE L'ESTAT ESPANYOL

Hi hem de comptar, preparar-nos per suportar-la i fer-hi front amb intel·ligència, enteresa i orgull. Tanmateix, aquesta repressió també assenyala dues circumstàncies que hem de valorar:

En primer lloc, la repressió es la seva feblesa. La repressió és l'últim recurs a què recorren els règims impotents davant de fenòmens de resposta o contestació popular. Un estat que respon amb repressió a les demandes pacífiques d'una part de la ciutadania és un estat sense arguments racionals, i per tant un estat democràticament feble o fallit.

En segon lloc. La repressió evidencia la manca de projecte i la renúncia a la construcció d'una alternativa atractiva. L'Estat podria guanyar a l'independentisme o bé en un referèndum, a les urnes, o bé per contrast de projectes de país. Però en tots aquests anys ha quedat demostrat que l'Estat espanyol no té, ni té interès a tenir-lo, un projecte per a Catalunya que pugui competir amb el projecte engrescador de fer una república pròpia; i potser més important encara, tampoc no pot oferir arguments racionals, propostes o projectes que il·lusionin els catalans partidaris de continuar formant part d'Espanya.

En tres anys de repressió, l'Estat no ha proporcionat ni un sol raonament convincent, d'esperança, d'il·lusió, perquè els catalans que no volen la independència puguin anar més enllà de raons emocionals, de sentiments i nacionalistes, tan legítimes com les raons emocionals, de sentiment i nacionalistes que tinguin els catalans que volen la independència. En realitat, l'Estat ha renunciat argumentar amb raons i dades fonamentades que la pertinença a la monarquia espanyola millora la qualitat de vida dels seus súbdits. Així, mancat d'arguments, l'Estat força els catalans contraris a la independència a fer-se còmplices de la repressió que desferma contra els seus compatriotes que no pensen com ells. En la defensa de la unitat amb Espanya, l'Estat no proposa un país millor, no defensa un model de govern, ni unes polítiques engrescadores. Simplement exhibeix el pes de la força i la repressió com a únic argument per evitar la independència.

Per això els independentistes hem d'adreçar-nos amb raonaments adequats a aquella part de la societat catalana que no vol la independència, per tal que comparteixin la proposta de República Catalana com a una oportunitat de fer un país millor per a tothom, d'avançar en la democràcia i el bon govern, en les polítiques que protegeixin els drets socials i ofereixin millors oportunitats a tothom... i sense recórrer ni a la violència ni a la repressió per «convèncer» el dissident.

LA REPRESSIÓ SEMPRE CASTIGA EL PAÍS SENCER

L'Estat ha abandonat el camp de joc de l'argumentari perquè s'hi sent en risc, i pretén arrossegar-nos en el camp de joc de la repressió i de l'enfrontament identitari més primari. El moviment independentista no ha de caure en aquest parany i ha de proposar als catalans contraris a la independència una alternativa de país que vulguem compartir a tots plegats, perquè hi vivim junts i perquè tenim el dret de veure'ns-hi créixer i progressar.

La immensa majoria de la gent que viu a Catalunya vol el mateix: viure dignament, progressar, tenir oportunitats per les noves generacions, contribuir a un món millor i a la pau. Cal explicar que la repressió desfermada per l'Estat espanyol no s'aturarà, i que afecta a tothom, també als catalans no independentistes.

Quan l'Estat decideix asfixiar l'economia catalana, quan decideix posar traves a la captació d'inversions estrangeres, quan prioritza eixos ferroviaris que marginen els ports catalans, quan engreixa artificialment l'aeroport de Madrid, quan fomenta la deslocalització de seus socials, quan inverteix sense tenir en compte el pes de l'economia i el cost de la vida a Catalunya, quan reparteix amb greu desigualtat els recursos de l'estat... no està només reprimint l'independentisme; està castigant un país sencer. Està perjudicant el treball i el benestar de tots els catalans, també el d'aquells que li donen suport en la seva croada contra l'independentisme. És una forma de repressió que acaben pagant totes les famílies catalanes, només pel fet de viure a Catalunya.

L'OCTUBRE DEL 2017 VAM APRENDRE QUE LA CONFRONTACIÓ AMB L'ESTAT ÉS INEVITABLE

Quan el dia 10 d'octubre del 2017 es va aturar la DUI per negociar amb l'estat una solució, aquest va respondre amb les detencions i els empresonaments de Jordi Sánchez i Jordi Cuixart. Va rebutjar la via negociada i va triar la via de la confrontació. Aquesta via, doncs, no va ser una elecció del moviment independentista. Va ser una decisió unilateral de l'Estat. Ara i aquí, el moviment independentista ha de decidir com respon a aquesta confrontació: si es retira conjunturalment o definitiva de la lluita, o si continua impulsant el procés d'independència, és a dir, si assumeix que l'enfrontament amb l'Estat és inevitable.

L'octubre del 2017 no va fracassar la via de la confrontació, perquè es va renunciar a provar-la. El que va fracassar va ser la via de la negociació sense confrontació. O dit d'una altra manera, va fracassar la via del xoc institucional com a clau que obrís la porta a la via de la negociació.

Va fracassar fonamentalment perquè l'Estat espanyol no reconeix el principi democràtic, a diferència del que sí han fet altres estats del seu entorn geopolític que s'han trobat en una situació similar: el Regne Unit amb Escòcia i el Canadà amb el Quebec. L'actual persecució policial i judicial és la constatació evident que l'Estat espanyol ignora i seguirà ignorant el principi democràtic i que seguirà negant el dret a l'autodeterminació dels catalans, a no ser que la insostenibilitat de la situació l'obligui a rectificar.

El principi democràtic consisteix bàsicament a acceptar la celebració d'un referèndum d'independència quan, en el territori de l'estat que es vol independitzar, hi ha una majoria partidària de

celebrar-lo.

Aquesta majoria d'escons i vots partidaris de fer un referèndum d'independència per tal que els catalans puguin decidir el seu futur polític existeix a Catalunya de manera sostinguda en el temps com a mínim des de les eleccions al Parlament del 2012.

També sabem que la seva negativa no està condicionada per quina sigui la majoria partidària de la independència, tant se val si és el 48% o el 75%. En totes les declaracions de dirigents polítics espanyols fetes en aquest sentit es diu de manera clara i taxativa que tant li fa que siguem el 50%, el 60% o el 70%. El límit al referèndum per a ells és la unitat territorial de l'Estat i la Constitució espanyola del 1978, en seva interpretació més demofòbica i nacionalista. Si bé ampliar la majoria electoral de l'independentisme serveix per ratificar el mandat del referèndum de l'1-O i ens atorgaria encara més legitimitat, no podem esperar que reforçar aquesta majoria farà rectificar l'autoritarisme de l'Estat per sí sola. Encara que l'independentisme superi el 50% dels vots en unes eleccions al Parlament, aquesta majoria no serà la clau màgica que portarà Espanya a acceptar el Principi Democràtic i a obrir una negociació seriosa relativa a la celebració d'un referèndum d'autodeterminació.

Respondre a la confrontació a la qual ens ha forçat Espanya, per tant, és una condició per a la victòria. Perquè l'Estat ja ha demostrat que no respon a les demandes democràtiques dels catalans només per mitjà del diàleg i les urnes. Sense confrontació no hi haurà independència, però això no ho hem decidit els independentistes, això ho ha decidit l'Estat.

EL DESITJABLE CREIXEMENT SOCIAL I ELECTORAL DE L'INDEPENDENTISME NO OBRIRÀ PER SI SOL LA PORTA A UN REFÈRENDUM ACORDAT

Tothom dins de l'independentisme, sense excepcions, preferiria que les coses fossin diferents. Es clar que voldríem que una majoria independentista inapel·lable fos la clau que obrís la porta d'un referèndum acordat amb l'Estat i que, per tant, la confrontació fóra innecessària. Però la realitat és que aquest escenari no és viable, de manera que és imprescindible centrar l'estratègia de l'independentista des d'una estricta observança d'aquesta realitat.

Tots voldríem que el creixement social i electoral de l'independentisme fos suficient per fer canviar la disposició antidemocràtica de l'Estat espanyol. Però sabem que, sigui quina sigui la disposició de l'independentisme a assumir la confrontació, l'Estat no cedirà només perquè l'independentisme acumuli grans suports electorals.

Atès que la pugna amb l'Estat serà inevitable cal que centrem els nostres esforços a preparar-la i generar les condicions per tal que sigui guanyadora.

Hi ha qui creu, legítimament, que una d'aquestes condicions és precisament "ser més" i que el suport social de l'independentisme augmenti. Sens dubte, com més suports tingui l'objectiu de la República, afrontarem aquesta contesa en millors condicions. Ser més és una condició útil per guanyar, però no pot ser una condició excloent per preparar la unilateralitat.

En aquest sentit, significaria això que hauríem de plantejar l'estratègia de l'independentisme en dues etapes? Caldria ara, primer, fer créixer els suports electorals, i després, en una segona fase, ja ens preparariem per la confrontació? Són dues tasques diferents i desconnectades?

L'experiència de la història social i política de Catalunya dels darrers anys ens dona les claus per la resposta: el creixement social i electoral de l'independentisme s'ha produït, des del 2010 ençà, en paral·lel amb un procés de mobilització creixent del catalanisme en el seu conjunt, primer, i de l'independentisme social i polític, després, que ha tingut com a conseqüència nombrosos episodis de xoc amb l'Estat. L'aprovació de l'estatut i la seva posterior laminació per part del Tribunal Constitucional, la negativa a acordar un pacte fiscal, la negativa a reconèixer la validesa de la consulta del 9-N i la posterior repressió contra els organitzadors, fins a arribar a la negativa a acordar el referèndum d'autodeterminació i la repressió indiscriminada posterior a l'octubre del 2017.

Aquests episodis mostren que la mobilització social i política, civil i institucional, han estat el motor del creixement de la base social i electoral de l'independentisme. No ha estat aquest creixement el que ha precedit la mobilització, sinó la mobilització la que ha precedit i impulsat el creixement electoral. La dicotomia confrontació-eixamplament és artificiosa, en la mesura que no defugir el xoc a què ens obliga l'Estat és precisament la manera més efectiva de fer créixer els suports a l'independentisme. Per tant, no té gaire sentit plantejar el creixement com una fase prèvia de la confrontació.

Alguns poden considerar que hi ha una manera de fer créixer els suports a la independència que no passa per confrontar l'Estat. I és legítim més enllà que aquest pensament contradigui de manera més o menys directa l'experiència recent. Tanmateix, fins i tot en aquest cas, la confrontació acabaria sent ineludible, per més que la base creixi. Per tant, fins i tot si creixem al marge de la confrontació, seguirà sent igual de necessari preparar-la..

Així, si volem culminar el procés d'independència, preparar-nos per la confrontació a la qual ens aboca l'Estat espanyol serà una tasca prioritària, en qualsevol estratègia que es puguin posar sobre la taula per tal de guanyar.

SENSE CONFRONTACIÓ MAI NO HI HAURÀ NEGOCIACIÓ

A l'Estat espanyol la via negociada dels vots i del diàleg, sense confrontació, no hi és. La via indolora, de bon grat, no existeix. L'Estat no la vol. Siguem el quaranta per cent o siguem el seixanta o el setanta per cent. Al final, després d'un embat institucional i popular gestionat amb èxit, pot ser que s'obri una fase de negociació. Però per arribar amb èxit a una negociació ens caldrà endegar i gestionar amb intel·ligència, persistència i paciència la fase de desbordament democràtic.

Per altra banda, la nostra certesa que inevitablement ens cal fer front al xoc contra l'Estat espanyol no és incompatible amb la nostra voluntat de diàleg, ben al contrari. Mai no hem abandonat ni mai no abandonarem la disponibilitat per al diàleg i sobretot per a la negociació.

Però l'Estat només es veurà obligat a negociar de veritat si percep que la correlació de forces evoluciona prou negativament pels seus interessos. I la mobilització sostinguda, determinada, intel·ligent i estratègica és una condició necessària per a provocar aquest canvi en la correlació de forces.

En absència de conflicte i confrontació, l'Estat espanyol no té cap incentiu per negociar ni el reconeixement de la República ni tan sols del dret a l'autodeterminació. La negociació, perquè s'acabi esdevenint, s'ha de forçar i això implica generar les condicions en que l'estat tingui incentius per asseure's a negociar. Els costos de reputació, els costos econòmics, els costos polítics... són elements que, en conflictes semblants, incentiven les parts més reticents a asseure's a la taula de negociació.

AVUI, PREPARATS A FONDS, ELS PARTIDARIS DE LA INDEPENDÈNCIA SOM PROU PER ENCARAR AMB ÈXIT EL **DESBORDAMENT DEMOCRÀTIC PER DISPUTAR EL PODER**

Des del Consell per la República creiem que avui, ben preparats, els ciutadans de Catalunya partidaris de la República som prou com per encarar amb garanties d'èxit una confrontació democràtica i pacífica, i que la prioritat, ja des d'ara, ha de ser la seva preparació. La condició necessària per tal que el nostre combat culmini amb èxit és que estiguem preparats, determinats i disposats a assumir-ne els costos.

Per assolir la República cal acceptar, com ja hem explicat abans, que la independència passa inevitablement per confrontar-se, de manera democràtica i no violenta, amb l'Estat, i, acceptant els riscos col·lectius i personals que això comporta, revitalitzar i intensificar la revolta democràtica iniciada el primer d'octubre del 2017.

Aquesta nova etapa requereix enfortir-nos, mantenint les característiques que ja són troncats en el nostre moviment. Mai ho repetirem prou, la nostra mobilització serà sempre pacífica. Hem de fer de la no-violència un límit ètic i polític infranquejable. Els nostres mitjans han de ser estrictament democràtics, amb estratègies de mobilització ciutadana, de desobediència civil i d'acció no violenta, basades en l'exercici dels drets ciutadans i polítics garantits en qualsevol democràcia desenvolupada. Encara que la repressió de l'Estat espanyol faci creure que aquesta és una via poc efectiva davant la pulsó autoritària i violenta de tot l'Estat, és exactament el contrari i convé que lluitem contra un dels efectes pretesos de la repressió: que abandonem l'esperança d'una resolució a través de mitjans cívics i democràtics.

4 PREPAREM-NOS: LA CONFRONTACIÓ

La revolta democràtica per materialitzar la República Catalana no es concretarà en un únic moment, sinó que consistirà en una successió i extensió d'accions institucionals, polítiques i dels moviments socials que en una gradació d'estratègies encadenades ha de dur l'Estat a una situació de desbordament democràtic, mentre que les forces del moviment independentista assoleixin uns graus de preparació i organització òptims que ens permetin guanyar.

Cal reagrupar forces i preparar una confrontació amb l'Estat que assolirà el punt crític quan les institucions públiques i la societat civil mobilitzada determinin que hem entrat en la fase decisiva. Aquesta fase decisiva l'activa el Parlament de Catalunya quan, després de revalidar la majoria absoluta en escons i d'assolir-la en vots emesos, desplega els efectes de la declaració d'independència del 27 d'octubre de 2017, i després de la negativa de l'Estat a acordar un referèndum d'autodeterminació.

L'activació d'aquesta fase comporta l'assumpció de totes les conseqüències derivades d'aquesta confrontació, i s'ha d'activar un cop s'han disposat els recursos materials i organitzatius suficients com per aguantar una mobilització sostinguda, generalitzada, desafiant l'autoritarisme de l'Estat i protegint les institucions, constituïdes en institucions provisionals de la república.

Entre aquests recursos materials i organitzatius hi ha les eines d'apoderament ciutadà i les mesures de sobirania de Catalunya desplegadas tant pel Govern autonòmic com pel Consell per la República, que assegurin la presència de la República Catalana en els punts claus del territori.

El Consell per la República actua com a Autoritat Nacional, liderant el procés d'independència i representant a nivell internacional els interessos de la República Catalana.

Aquesta fase de confrontació té per objectiu aguantar la posició de les institucions catalanes i fer insostenible la de l'Estat. Ha de buscar la intervenció internacional a partir dels reconeixements exteriors ja sigui a la naturalesa del conflicte, ja sigui a la pròpia República Catalana.

En definitiva, Preparem-nos:

- Per organitzar-nos com aguantar la posició
- Per cultivar reconeixements i suports internacionals
- Per organitzar-nos individualment quan entrem en la fase decisiva de la confrontació
- Per desbordar democràticament l'Estat
- Per controlar el relat
- Per assegurar el funcionament ordinari de les coses
- Per donar eines d'apoderament ciutadà
- Per reduir el grau de dependència de Catalunya envers els poders econòmics i fàctics de l'Estat
- Per explicar dins i fora de Catalunya les raons de la independència

- Per debatre i adoptar la Constitució de la República, i reconèixer i incloure tota la ciutadania en la república compartida.
- Per adaptar els nostres ajuntaments al nou marc
- Per garantir la convivència, la no violència i conjurar totes les provocacions
- Per la nostra entrada a la comunitat internacional com un estat de dret i sobirà

“PREPAREM-NOS” CONSISTEIX PRECISAMENT A PROVOCAR TOTES AQUELLES CONDICIONS QUE DEBILITIN LA CAPACITAT REPRESSIVA DE L'ESTAT, JA SIGUI DES L'ÀMBIT INTERIOR COM TAMBÉ DES DE L'EXTERIOR, AIXÍ COM TREBALLAR PER L'ENFORTIMENT DE LES CAPACITATS DE RESISTÈNCIA INDIVIDUAL I COL·LECTIVA.

AIXÍ POSSIBILITAREM LES MILLORS CONDICIONS D'ÈXIT PER A L'OBJECTIU INDEPENDENTISTA I PER PODER **DISPUTAR** DE MANERA EFECTIVA **EL PODER.**

CADA SECTOR DE L'INDEPENDENTISME HI HA DE TENIR EL SEU ROL

Les institucions, el govern, els partits, les associacions civils, els sindicats i el conjunt de la ciutadania, es a dir el poble, cadascú haurà de tenir un rol a l'hora de plantar-nos per a aconseguir guanyar la batalla democràtica per la independència. Aquests rols no han de ser forçosament coincidents, ni calen els mateixos objectius intermedis, ni tampoc l'assumpció dels mateixos ritmes. Però sí que s'han d'ajustar a una línia estratègica en la qual cada protagonista de la societat catalana tingui dissenyada la ruta del confrontament, les etapes necessàries a guanyar ben clares i la meta final ben definida. Una meta a la qual tots els vectors socials s'han de conjurar per coincidir-hi i guanyar.

L'experiència acumulada aconsella que el dimensió institucional de la confrontació adapti els seus ritmes a la capacitat de les forces socials. Aquestes tenen un rol prevalent perquè són el factor determinant per defensar la sobirania democràtica sobre el territori. Les institucions no haurien de fer cap pas en fals, però han de facilitar el camí, des de l'àmbit administratiu, executiu i legislatiu, per reformar les estructures necessàries. Quan aquests preparatius siguin eficaços i es puguin conjuminar convenientment, podrem entrar en la fase decisiva que generarà previsiblement una situació de crisi política i de disputa efectiva de poders, que permeti obrir el camí al reconeixement de la República.

L'ESTRETA UNITAT D'ACCIÓ ENTRE LA CIUTADANIA I LES INSTITUCIONS ÉS UNA CONDICIÓ NECESSÀRIA

Aquest va ser l'èxit del referèndum del Primer d'Octubre, l'acció coordinada entre les institucions, els partits polítics, la societat civil organitzada i la ciutadania.

Necessitem interioritzar que no n'hi ha prou amb la mobilització, l'autogestió popular i l'activisme polític. Tot i que aquests elements són imprescindibles, cal que estiguin harmonitzats amb els lideratges polítics i representants institucionals resistents a la pressió i plenament disposats a liderar la lluita democràtica per a la nostra nació.

Necessitem vehicular la força de la mobilització de la societat en la força d'una acció política institucional lleial. No es pot entendre un procés d'independència en què el govern que l'ha de liderar (favorable a la independència, altra qüestió seria que no ho fos) no mantingui una actitud partidària de la confrontació. Això no significa, en cap cas, situar les institucions en un risc innecessari i estèril; vol dir que les institucions han d'assumir el seu rol com a institucions provisionals de la república; que tot el que hagin de fer en la gestió de l'autonomia no esdevingui un obstacle en aquest camí; que en l'àmbit de les seves competències consolidin espais de sobirania estructural sobre els quals poder construir la República; que expliquin clarament les polítiques que convenen al país i que no són possibles en el marc de la dependència; que es recolzin en el Consell per la República per recórrer camins que no són, ara per ara, transitables per les institucions d'obediència autonòmica.

En conseqüència, la població que comparteixi aquesta estratègia i en vulgui formar part, ha de saber que les institucions estaran al seu costat, i quan calgui, al davant. I a l'inrevés, també les institucions han de percebre fefaentment que la població els farà costat, que serà present i activa quan sigui necessari, com d'altra banda sempre hi ha sigut.

La mobilització extensa i continuada de la societat civil organitzada i la ciutadania representarà un pols democràtic a les estructures de poder de l'Estat espanyol. L'objectiu serà desbordar-lo democràticament, com se'l va desbordar el dia 1 d'octubre. En aquest sentit, serà essencial que les mobilitzacions socials defensin i protegeixin fins al final les decisions institucionals, en una coordinació sense fissures.

CAL COMBATRE I AFEBLIR LES FORCES DE DOMINACIÓ

Una part important de la confrontació no és altra cosa que el conjunt d'iniciatives cíviues i mobilitzacions que tenen com a objectiu combatre i afeblir totes les formes institucionals de dominació que malmenin drets i llibertats, així com rebutjar la col·laboració amb l'oligarquia econòmica que s'ha convertit en copropietària i gestora encoberta de l'Estat i els seus interessos.

Tal com hem suggerit abans, la lluita no violenta però activa ha de ser la clau i l'eix vertebrador del que entenem com a confrontació democràtica.

Amb l'experiència acumulada això implica assumir individualment i col·lectivament el risc d'encarar-se a un estat que no tolera l'exercici de la llibertat d'expressió i que reacciona amb persecucions judicials i penes de presó impossibles en una democràcia avançada.

Aquesta lluita cal dinamitzar-la i organitzar-la de manera oberta en tres nivells des de els àmbits institucionals, polítics, socials, cívics i del conjunt de la ciutadania:

1. La mobilització, preparació i coordinació permanent (dret a la protesta, expressió democràtica de rebuig, acció de denúncia etc.).
2. Resistència i desobediència a les decisions de l'Estat que malmetin els nostres interessos i drets col·lectius.
3. No-col·laboració al funcionament administratiu i econòmic del poder de dominació, per tal de generar-li un desgast a la llarga inassumible.

En el moment del Desbordament Democràtic caldrà garantir una mobilització sostinguda en molts punts del país, que multipliqui l'experiència del primer desbordament que va representar el referèndum de l'1 d'octubre.

La descentralització i autonomia del moviment popular és la gran fortalesa de la protesta. Les accions més fructíferes, i més difícils de neutralitzar, són les més repartides. No es tracta només de preparar-nos per mobilitzacions a punts estratègics del territori. Ens hem de preparar per a mobilitzacions generalitzades i sostingudes.

Les eventuales disrupcions generalitzades de la mobilitat, les protestes espontànies en diversos punts del territori, la pèrdua de la normalitat en la convocatòria i desenvolupament d'esdeveniments de caràcter públic o en l'exercici quotidià de les obligacions laborals són senyals que només poden ser interpretades internacionalment com evidències de la incapacitat de l'Estat espanyol per ser l'estat dels catalans.

Al mateix temps, però, cal que la gent mobilitzada tingui present que la repressió pot ser un cost que calgui pagar, amb plena consciència que l'intent de repressió massiva per part de l'Estat també esdevé un mecanisme del seu desgast. L'estratègia de guerra judicial que fins ara ha desplegat l'Estat només es viable amb un nombre d'encausats relativament petit. Davant d'una repressió desencadenada, l'Estat es pot trobar amb el dilema que li sigui literalment impossible, lògicament inassumible, gestionar la repressió. Com mes forts i determinats siguem davant la repressió, mes certa serà, en els seu sentit literal, la dita "No hi ha prou presons per tanta dignitat".

**CAL CONVERTIR LES ELECCIONS
AL PARLAMENT DE CATALUNYA
EN **LA RATIFICACIÓ** DE LA DECLARACIÓ
D'INDEPENDÈNCIA**

**CAL QUE L'INDEPENDENTISME GUANYI LES
ELECCIONS COM A PRIMER PAS PER A
IMPUGNAR L'ESTAT ESPANYOL**

Després de demostrar-se en les eleccions la ratificació de la voluntat majoritària del poble de Catalunya per constituir un estat independent en forma de república caldrà activar:

1. Un Parlament i un Govern de la Generalitat determinats a aixecar la suspensió de la Declaració d'Independència i a implementar-la, mitjançant el desplegament de la Llei de transitorietat Jurídica i fundacional de la República, aprovada el setembre de 2017.
2. La Mobilització social organitzada i sostinguda, per tal de fer impossible qualsevol intent, per part de l'Estat espanyol, de desactivar la voluntat de la ciutadania de Catalunya, mitjançant l'ús de la força. La lluita activa no violenta es fonamenta en la força del poble organitzat intel·ligentment i que defensa els drets sense conculcar-ne cap.
3. Un pla per assolir les condicions que permetin desplegar l'autoritat institucional republicana sobre el territori, amb la implicació imprescindible del món municipal.
4. La recerca de suports internacionals, amb l'objectiu del reconeixement de la República Catalana i la implicació de tercers països en les negociacions entre l'Estat espanyol i la república catalana.
5. Un procés constituent que culmini amb la redacció d'una Constitució, ratificada posteriorment per referèndum. En aquest sentit, cal recordar que es va crear el Consell Assessor per a l'impuls d'un Fòrum Cívic i Social pel Debat Constituent, que ha derivat en una organització cívica autònoma, independent, repartida pel territori i que té per

objectiu realitzar un procés participatiu transversal i ampli, que interpel·li la ciutadania perquè defineixi els valors i principis que haurien de conformar la Constitució per la República.

EL PAPER DE LA GENERALITAT

L'experiència del 2017 ha fet aflorar les limitacions de les institucions autonòmiques per dur el país a la independència.

El carrer no pot restar lligat a l'actuació del govern i les institucions catalanes, subjectes a una arquitectura autonòmica centralitzada, vigilades per una justícia espanyola hostil, i molt limitades en la seva presa de decisions.

Cal, per tant, que l'independentisme no depengui només de l'actuació de les estructures autonòmiques. Cal combinar els esforços de resistència institucional amb en els objectius de mobilització als carrers, amb totes les organitzacions que conformen el teixit social, cívic i econòmic del país. No hi ha receptes simples per l'actuació des de l'autonomia espanyola, però com vam aprendre amb el referèndum, la clau de l'èxit serà l'empenta combinada de les institucions i de la mobilització popular.

Ara bé, una Generalitat governada per les forces independentistes, haurà de respectar la voluntat dels electors i actuar garantint el següent:

1. Mantenir una actitud activa, vigilant, i si escau de confrontació amb l'Estat, davant tot el que pugui representar un menys teniment de les Institucions del país, de l'autogovern i dels drets col·lectius a la defensa de les llibertats nacionals.
2. Una actitud de defensa activa dels drets civils, i de no col·laboració davant la repressió de l'Estat, i les iniciatives judicials arbitràries.
3. Desplegar els canvis i transformacions tecnològiques, organitzatives, legislatives i administratives en els diversos Departaments per avançar en la transició cap a la República de Catalunya.
4. Donar passes encaminades a trencar la dependència dels poders espanyols que actuen a través de les companyies de l'IBEX35 en la provisió de serveis financers i energètics i de comunicació.
5. Desenvolupar polítiques i lleis que millorin els drets socials, la sanitat, l'educació, la cultura, l'economia i el progrés del país, superant les competències del nostre Estatut i assenyalant el camí de la República Catalana.

EL PAPER DEL CONSELL PER LA REPÚBLICA

En l'estratègia del Desbordament Democràtic, el Consell per la República ha d'assumir un paper actiu a l'hora d'escalar-lo. Cal que proposi i lideri l'estratègia i el missatge polític de l'independentisme, la coordinació de la defensa dels drets del poble català i, especialment, les accions de denúncia internacional sobre la vulneració dels drets, per part de l'Estat espanyol.

El Consell per la República ha de ser l'Autoritat Nacional que s'encarregui d'executar i coordinar accions que tinguin com a objectiu crear el clima propici i la preparació de la propera etapa de mobilització política, social i institucional per fer efectiu el mandat del referèndum de l'1-O, sense les amenaces i coaccions que pateix el govern autonòmic. L'Autoritat Nacional empoderada i reconeguda perquè representi a nivell internacional la causa de la República Catalana davant dels diferents interlocutors.

Hem de ser conscients que, a diferència de l'experiència de 2017, la previsible repressió preventiva de l'Estat davant de qualsevol escenari futur serà probablement encara més antidemocràtica (i il·legal) que la viscuda anteriorment. Per això cal una direcció política fora de l'abast dels abusos de l'Estat espanyol, que compti amb legitimitat a dins el moviment i, per tant, sigui capaç de liderar políticament la mobilització a l'interior. Aquest és un repte ambiciós que té l'independentisme: ser capaç de consensuar una autoritat amb la legitimitat compartida per les diverses sensibilitats del moviment, que pugui actuar al marge de la repressió espanyola.

5 LES CONDICIONS PER ENCARAR AMB ÈXIT AQUEST EMBAT

REBAIXAR EL GRAU DE DEPENDÈNCIA FÀCTICA DE L'ESTAT I RESISTIR L'ONADA REPRESSORA AMB EL MENOR DANY POSSIBLE

Després d'analitzar els antecedents repressius recents, urgeix més que mai generar i crear eines capaces de sostenir materialment les mobilitzacions i accions, també si són permanents i prolongades . En aquest sentit, és clau dotar-se de dos models, un de cara a la mobilització i acció immediata, i l'altre de cara al sosteniment de projectes materials que repercuteixin en la creació d'instruments que sostinguin el combat i generin estructures durables que l'assisteixin mentre sigui necessari .

En l'àmbit econòmic, i complementàriament a la a la Caixa de Solidaritat que dona suport financer als perseguits per la justícia espanyola, cal prioritzar immediatament la creació d'altres caixes de resistència en tant que eines que recolzin materialment els activistes i les seves accions. Han de tenir un caràcter unitari assumit per tots els agents polítics i socials que sostinguin l'acció i mantenir-se a raser de qualsevol acció repressiva.

En la llarga durada, cal desplegar i fer créixer el Fons Republicà d'Acció Solidària, ja existent. És un fons econòmic creat pel Consell per la República, fora de l'àmbit espanyol i amb l'objectiu de crear i sostenir estructures republicanes.

LA PREPARACIÓ PERSONAL DELS CIUTADANS

Cal prendre consciència de l'escenari d'enfrontament amb l'Estat i apamar les conseqüències que pot comportar per a cadascú. Interroguem-nos íntimament de si val la pena, quina repressió podem suportar i quina capacitat de resistència tenim cadascú.

La persecució i assetjament individual contra tota persona compromesa en la lluita, és una de les especialitats dels aparells de l'Estat. El principal objectiu és atemorir l'activista amb l'amenaça de la detenció arbitrària, sanció econòmica o difamació personal. Aquesta estratègia cerca un doble objectiu; per una banda, l'abandonament d'aquesta persona en la participació de qualsevol acte i l'extensió d'aquesta sensació d'inseguretat a més activistes, o fins i tot, la cerca de la col·laboració d'aquesta amb les forces policials per tal d'actuar com a confident o informant, sota l'amenaça de la difamació pública d'informacions privades susceptibles a ser utilitzades contra la seva integritat.

Davant d'això, cal la mentalització de cadascun dels activistes a l'hora d'assumir cada una de les implicacions. Tothom té una feia a fer, per modesta que sigui. En definitiva es necessita una bona xarxa activista en la que cada integrant estigui disposat a assumir un nivell de compromís determinat, a partir d'una reflexió sincera.

FER DE LA FORÇA DE CADASCÚ LA FORÇA DE TOTS

Un cop s'ha arribat a l'assumpció que la repressió i les seves conseqüències és part del preu a pagar per a assolir la independència, la desobediència i la no-cooperació a gran escala esdevenen possibles.

De fet, només des de l'organització i la preparació col·lectiva serem capaços de resistir, no cooperar o desobeir. Les accions individuals poden ser molt mediàtiques i exemplars, però cal que, gradualment, les accions siguin organitzades col·lectivament i massiva per poder generar l'efecte de desobediència civil generalitzada que es necessita.

Per altra banda, la descentralització total de les protestes i la seva retransmissió constant a les xarxes socials són la millor garantia per tal que la por, ja sigui individual o col·lectiva, no esquerdi la mobilització.

Per tant, tota estratègia estarà sempre relacionada amb la necessitat de disposar d'una estructura informàtica i de telecomunicacions que assegurí canals robustos, instantanis i una informació rellevant sobre el terreny.

En aquest aspecte l'experiència de Tsunami Democràtic -més enllà que actués o no amb cap finalitat real d'assolir la independència durant els mesos de protesta contra les sentències- ha de ser objecte d'anàlisi. Va assolir una fita rellevant durant els seus escassos mesos d'actuació: va idear una estratègia de protesta descentralitzada i coordinada de gran potencial.

LA COORDINACIÓ DELS DIVERSOS PERFILS DE L'INDEPENDENTISME

Dins del món independentista hi ha d'haver-hi perfils diferents amb preparació també diferent. Un percentatge ha d'estar disposat a aguantar al carrer per fer realitat “els carrers seran sempre nostres”. Això requereix una preparació o formació per la resistència civil pacífica. Un percentatge menor ha de tenir formació específica per a les diferents variants de mobilització. I finalment, la gran majoria que ha d'estar disposada a acceptar i justificar un escenari de no-normalitat, amb una formació més discursiva.

El conflicte ha de partir d'una estratègia de mobilització sostinguda en el temps, amb accions de diferents naturaleses i amb actors diversos; no tothom està preparat o disposat per fer les mateixes accions i no totes les accions han de ser de les mateixes característiques.

Les accions que es plantejaran seran sempre dins l'àmbit de la no violència activa i la desobediència civil. La desobediència civil o l'acció no violenta, són tècniques de mobilització que, des del pacifisme i la resistència civil, s'ha emprat en múltiples conflictes arreu del món i que tenen, com objectiu en últim terme, aconseguir canviar la correlació de forces per doblegar i vèncer les posicions autoritàries de l'Estat.

La lluita sostinguda no violenta ha de comportar accions individuals i col·lectives però atesa la necessitat que les accions tinguin continuïtat en el temps, serà fonamental la capacitat d'innovació constant per tal de no perdre el factor sorpresa que ens ha de dur a l'èxit en els resultats.

EL VALOR ESTRATÈGIC DE LES ACCIONS DILEMA

Haurem de poder combinar les accions convencionals, conegudes per la gent, inclusives i legalment acceptades per les autoritats però que tenen poc impacte o capacitat de factor sorpresa, amb les anomenades accions dilema

Cal que aquestes accions dilema es basin en amplis consensos i valors socialment acceptats, tot i que puguin suposar haver de desafiar les prohibicions governamentals. Aquestes accions situen l'Estat en un dilema per tal d'impedir-les o de reprimir-les, tot fent-lo dubtar de la resposta; sovint el porten a l'error o a que cap de les dues opcions del dilema que es planteja li permetin sortir-ne ben parat.

El referèndum de l'1-O és exemplar i paradigmàtic en aquest sentit. L'1 d'octubre vam veure com Espanya responia d'una manera violenta a la convocatòria pacífica d'un referèndum d'autodeterminació. A l'Estat espanyol se li havia plantejat amb la convocatòria del referèndum per part de l'independentisme català, una acció dilema: Si l'acceptava, mostrava la seva debilitat perquè el seu argument era que no es podia celebrar un referèndum d'independència en una regió de l'Estat espanyol i si l'impedia, mostrava la seva debilitat perquè demostrava que havia perdut el control d'aquell territori en no poder evitar la seva organització o la seva celebració.

L'APEL·LACIÓ A LA SOCIETAT CIVIL ORGANITZADA

La confrontació s'ha de portar a terme comptant amb la col·laboració i la coordinació de les principals entitats del país, o dit d'una altra manera, no es pot fer sense les principals entitats i institucions del país. Se'ls ha de convidar a formar part de les nostres accions i per tant, establir i promoure contactes per col·laborar amb aquestes institucions i entitats a diferents nivells.-

Catalunya té la sort de comptar amb un teixit associatiu, institucional i d'entitats ric i divers que ens fa una societat molt interrelacionada i en xarxa, gairebé únic exemple a Europa. Aquesta idiosincràsia ens ha de facilitar molt la feina en equip per a desenvolupar tota mena d'accions.

Durant el procés independentista la xarxa d'entitats i associacions s'ha vist incrementada amb nous grups que són eines imprescindibles i indispensables per l'organització del poble mobilitzat.

Els Consells locals del Consell per la República han de jugar un paper cabdal, treballant conjuntament amb entitats i institucions locals, col·laborant en les diferents activitats organitzades i promovent-ne d'altres que comptin també amb el suport d'aquestes entitats.

Però, no totes les institucions o entitats tenen un perfil netament independentista o el seu objectiu és clarament la independència. És especialment en aquests casos en els que cal esforçar-se per trobar punts de coordinació útils per la mobilització.

Les universitats, els sindicats, els clubs esportius o de lleure o els ajuntaments, formen part del teixit associatiu català i són fonamentals per tal que les diferents accions es socialitzin amb èxit.

En aquest context és molt important que totes les entitats i organitzacions que vulguin col·laborar activament en la mobilització prenguin precaucions efectives i es preparin per un escenari amb limitació de drets per part de l'Estat espanyol.

L'èxit dependrà tant de la seva capacitat d'actuar de manera independent, com que els seus membres exerceixin la desobediència d'una manera eficaç, com de les relacions que pugui crear en xarxa amb les altres institucions no estatals, com del desgast que la resposta de l'Estat li pugui causar.

CONTRA LA PROFECIA AUTOCOMPLERTA QUE BUSCA L'ESTAT, DESENCADENEM LA NOSTRA PRÒPIA PROFECIA AUTOCOMPLERTA

L'Estat necessita crear la percepció que les aspiracions independentistes sempre toparan amb un mur inexpugnable, mentre amb l'altra mà afirma cínicament que defensar la independència és una opció legítima.

Tot plegat vol palesar que ni els vots ni els comportaments democràtics i pacífics del moviment independentista, ni el seu creixement a les urnes, no derruiran aquest mur ni mai comportaran l'acceptació del dret a l'autodeterminació

D'aquí que l'objectiu de l'Estat és crear la percepció que el mur és més robust del que ho seria cas de conflicte, generant finalment un efecte de profecia auto complerta: si el mur és aparentment infranquejable, menys gent s'aventura a intentar-ho, afeblint la força popular de l'independentisme al carrer i a les urnes. L'objectiu de l'Estat, doncs, és frenar aquest creixement en base a l'espantall de la repressió il·limitada. Però la repressió il·limitada es, per definició, impossible.

Per contra, quan la confrontació política, cívica i pacífica, posa de manifest la debilitat de l'Estat, més gent veu que la independència és possible: l'independentisme obté un suport electoral i social més alt, i més capacitat de mobilització, quan la seva acció erosiona l'Estat, i demostra que és possible la victòria.

Davant d'aquest mur, doncs, aquesta és la via efectiva: una confrontació cívica i pacífica, múltiple en les formes, única en l'objectiu i, en tot cas, contundent i determinada a esberlar la seva fortalesa. Es tracta de generar la nostra pròpia profecia auto-complerta: com més capaços siguem de mostrar la feblesa del mur que ens posa l'Estat, més persones veuran possible l'objectiu de la República i, per tant, més creixerà el suport al moviment independentista. I d'aquesta manera el mur s'afeblirà cada vegada més.

El Consell per la República, per tant, treballarà pel creixement social i polític de l'independentisme en totes les facetes que li sigui possible, però tenint present una dada contrastada: fins ara, són la confrontació política, institucional, i la resposta popular als embats de l'Estat les que més han dinamitzat aquest creixement.

Aquesta voluntat d'eixamplament deriva d'una altra certesa: com més siguem en la confrontació, més efectiva serà i els riscos personals disminuiran exponencialment. Quants més fronts s'obrin, més s'esgotaran les possibilitats de respostes repressives exitoses i més augmentarà la probabilitat de guanyar l'embat.

VERSIÓ PRELIMINAR

EPÍLEG

PER ASSOLIR LA REPÚBLICA CATALANA
CAL INTENSIFICAR **LA REVOLTA
DEMOCRÀTICA INICIADA L'1-O DEL 2017**,
I ACCEPTAR QUE LA INDEPENDÈNCIA
PASSA INEVITABLEMENT PER LA
CONFRONTACIÓ I LA DISPUTA PEL PODER

L'independentisme creix inexorable, perquè existeix i persisteix un sentiment comunitari de molts catalans que ja no es justifica solament per la seva identitat històrica o cultural o pels greuges d'un passat recent o llunyà.

Poc a poc, durant aquests anys d'aparença democràtica, a Catalunya s'ha conformat un sentiment d'identitat compartida per molta gent i que es defineix amb una paraula: el maltracte. Un maltracte que de manera constant i repetida, amb qualsevol ideologia que governi l'Estat, s'executa des de fa decennis per no dir segles. I si en temps de corones absolutistes o de dictadures coronadores això s'assumia com a una desgràcia col·lectiva, en un règim democràtic és absolutament inacceptable.

Aquest sentiment de col·lectivitat maltractada ha traslladat una gran part de la ciutadania de la insatisfacció a la indignació, perquè entén perfectament que maltractar Catalunya vol dir maltractar la totalitat dels ciutadans que la configuren, siguin d'on siguin i

vinguin d'on vinguin. Espolis fiscals escandalosos, perversió de drets culturals i lingüístics, infraestructures abandonades, institucions menystingudes, no execució de pressupostos acordats i un reguitzell d'humiliacions polítiques que impedeixen als ciutadans fruir dels resultats socials i de benestar que la seva feina i la seva capacitat de treball mereixen.

És enmig d'aquesta actuació, i malgrat l'exhibició de musculatura repressiva de l'Estat, que l'independentisme no només persisteix, també creix.

I per això, ara, el Consell per la República, que per mandat del Parlament de Catalunya és dipositari de l'esperit de l'1 O i representa els anhels i les aspiracions de la nació catalana, una nació sempre discriminada per l'Estat espanyol, vistes totes les vies de solució que ja s'han tancat, proposa i convida a la ciutadania a preparar-se per a la confrontació cívica i pacífica amb l'Estat, en el convenciment que, sigui quina sigui l'estratègia de les opcions polítiques independentistes, la confrontació sempre afavorirà la realització de l'objectiu: Una República Catalana Independent.

El moviment independentista català ha canviat el país en una sola dècada. Després que els tribunals espanyols destruïssin de manera il·legal la voluntat de pacte emanada en l'Estatut d'Autonomia de Catalunya de 2006, Catalunya ha decidit cercar el seu camí propi cap a una llibertat que cap poble de la Terra no li pot negar sense que això impliqui negar-se'l a ell mateix. Tenim el mateix dret a l'autodeterminació que tenen totes les nacions i que nosaltres els reconeguem a totes elles.

Durant set anys Catalunya ha buscat la manera de demostrar de manera indiscutible, a través de mecanismes democràtics que l'anhel de la ciutadania és viure en llibertat en un estat que ens respecti a tots i on la discriminació mai més sigui possible. Ho vam aconseguir a través del referèndum d'autodeterminació del 2017 i la proclamació de la independència.

La reacció espanyola va ser l'exercici brutal de la violència, davant el qual el Govern de Catalunya va marxar a l'exili per tal de preservar la pau i el mandat atorgat pel poble i per a trobar la manera de fer-lo efectiu.

Des d'aleshores totes les eleccions celebrades a Catalunya han estat guanyades pels independentistes, sobreposant-se a una repressió que no només no ha cessat sinó que ha anat en augment els darrers tres anys.

Els tres darrers presidents de la Generalitat han estat perseguits, inhabilitats o forçats a l'exili. La presidenta del Parlament de Catalunya ha estat condemnada a onze anys i mig de presó pel 'delicte' de permetre el debat sobre la independència en el parlament. El vicepresident del Govern i diversos consellers, així com els líders de les dues principals institucions socials i culturals del país han estat també condemnats amb penes que sumen en conjunt cent anys i que altres jurisdiccions europees, com és el cas de Bèlgica, Alemanya, Escòcia o Suïssa, han qüestionat obertament en no autoritzar les ordres d'extradició demanades per Espanya o fins i tot en el cas d'Alemanya argumentant que el delicte és inexistent.

En paral·lel a tot això, i com a conseqüència inevitable del trencament de les regles democràtiques que Espanya va assumir per impedir la consolidació de la República de Catalunya l'Estat espanyol ha entrat en un procés de degradació i desprestigi que ja pocs poden negar.

L'anterior monarca és avui un fugitiu de la justícia mentre que l'actual és qüestionat pel seu autoritarisme i la seva particular visió del seu paper institucional.

El poder judicial, per la seva banda, ha pres el poder i, malgrat haver perdut la legitimitat fins i tot segons les regles de la seva pròpia constitució, amenaça no ja les minories nacionals catalana, basca o gallega sinó fins i tot el mateix govern espanyol, que considera políticament inacceptable.

Això ho fa amb la aquiescència de l'extrema dreta i d'un sistema de mitjans corrupte i pervertit en la seva funció. El franquisme sociològic però també biogràfic fa de lligam entre la monarquia, els jutges, les empreses monopolistes de servei, creades a recer del propi estat i els gran amos dels mitjans de comunicació, grups tots aquests que no amaguen la voluntat de coartar les decisions democràtiques dels ciutadans.

I per si això no fos prou, l'enorme crisi social i econòmica, agreujada per una gestió en molts moments nefasta de la pandèmia del coronavirus, confirma una realitat que s'ha anat consolidant els darrers anys: Espanya és en molts sentits un estat fallit, especialment en territori català.

Catalunya viu un moment d'emergència social. Prop del 24 % de la població viu sota el llindar de la pobresa, milers de famílies pateixen desnonaments, els salaris precaris d'una gran majoria no cobreixen les necessitats bàsiques, els autònoms no poden fer front a les quotes, emprenedors, artistes i creadors no reben suports sinó entrebancs que ofeguen de la seva creativitat, els joves veuen frustrades les seves oportunitats de formació. Drets socials conquerits durant dècades estan en regressió.

La crisi que vivim certament és d'abast global, però pels catalans, el patiment s'agreuja per la nostra dependència de l'Estat espanyol, que obstrueix qualsevol intent de política social, i que frena el potencial innovador del nostre teixit productiu i empresarial.

El nacionalisme espanyol ha gestat una estratègia de descapitalització del país des dels poders de l'Estat, impulsant la destrucció del teixit d'entitats financeres, recentralitzant empreses i intervenint la gestió econòmica del govern de la Generalitat i promovent un sistema d'extracció econòmica a benefici de les elits de l'Estat que ha empobrit Catalunya i a la seva gent.

Els catalans necessitem disposar de les nostres forces i recursos, i administrar-los amb les eines polítiques d'un Estat que tracti de tu a tu amb els agents internacionals. Ens cal plena sobirania per fer front als enormes reptes socials i econòmics del país. No hi ha emancipació social sense emancipació nacional.

Per aquesta raó la confrontació amb l'Estat és un imperatiu que demana complicitats amb el conjunt de les classes populars i organitzacions que lluiten pels drets a l'habitatge, per un salari digne, per una renda bàsica, per millorar condicions de treball dels autònoms i els emprenedors, per una universitat de qualitat a

l'abast de tothom, ... per construir el futur de prosperitat per a la gent i per les generacions futures.

A una Europa les més altes instàncies oficials de la qual han callat de manera vergonyosa davant les agressions als ciutadans de Catalunya, fins al punt de fer-se'n còmplices, els catalans li diem avui que l'Estat espanyol és el gran malalt del continent i que els catalans no som el problema sinó que formem part de la solució.

Per això, des del respecte profund a la democràcia i als valors de la llibertat personal i la solidaritat col·lectiva, des de la responsabilitat de saber-nos hereus de generacions de persones que han fet de la catalanitat una manera de viure però també des del reconeixement que som un país de tots els qui hi volen viure i volem ser una aportació positiva a la realitat global, ara ens manifestem preparats per assumir la direcció del nostre futur col·lectiu.

Com un estat independent en forma de república. La República de Catalunya.